

"Хризантеми, хризантеми -
бледи есенни цветя,
на мойта скръб емблеми,
неизживели младостта".

Той беше сантиментална натура. Влюбен беше в някоя Ана от техния край. В тая област не плътското го влече.

Обичахме руските писатели. Беше силен по история и география, което пролича когато учехме за Пирин, Рила и Родопите. С преподавателя по география Васил Атанасов споделях възхищенията си от тия планини. Поетичните му дарби се проявиха по време на екскурцията ни по Дунава и Рила. Той твърдеше, че Пирин е по-величествен и горд от Рила. Говореше с възторг за своя роден край и ни канеше да отидем там на гости. Спомняше си за своята майка, която била добра домакиня, майка, не блазнена от разкоша. За баща си разправяше, че бил много суров, с ръка на пистолета. Когато го видяхме оприличихме го на Тарас Булба.

През есента на 1929 год. бяхме в Русе на зимовка и спяхме на кораб. Тогава написа стихотворение, от което си спомням стиха:

"Едничък Дунав ни дели
от таз страна чудесна,
где.....".

Правеше му впечатление контраста между суровия живот у нас - моряците и охолния и разгулен живот на другия бряг. В службата се държеше добре: изпълняваше всичко и не приемаше чужда помощ.

През 1930 г. бяхме във Варна на практика - той на миноносеца "Дръзки", аз на миноносеца "Строги". Бяхме в един отред. По това време Вапцаров беше преодолел затвореността си, не премълчаваше, влизаше в спорове, почна да пуши и да пие. През есента се заварихме на служба в Русе. Там през зимата уреждахме вечеринки - представления с благотворителна цел. Представихме "Хълмове" от Вазов. Вапцаров беше нещо като режисьор и заедно с един артист от градския театър ни упътваха в играта. Той изпълни много добре ролята на Странджата. По него време Вапцаров вече се "отваряше", изказваше мнението си по разни въпроси, критикуваше. Четеше списание "Златорог", литературния вестник "Мисъл". Обичахме проф. Асен Златаров. Изказваше неодобрение от две наши видни поетки, на които намираше, че поезиите им били блудкави.

От 1931 год. нататък - пред прага на нашето завършване - почнахме да гледаме сериозно на живота и Вапцаров също почна да излъчва недоволството си. Тогава у нас се чувствуваше световната криза. Ние бяхме пред увольнение, интересувахме се от събитията, следехме за развой на кризата и за безработицата.